

Μπαρμπαρούση Χριστίνα, Παπακωνσταντινίδης Λεωνίδα : Περιφερειακή Ανάπτυξη με Κοινωνική Διαπραγμάτευση: Εφαρμογή της θεωρίας παιγνίων στη χωρική οικονομική ευημερία* (Το παρόν αποτελεί τμήμα της μελέτης**)

on Τετάρτη, 04 Ιουλίου 2018. Posted in [Μελέτες](#)

Περίληψη: Για τις ανάγκες της βαθύτερης ανάλυσης των περιφερειακών ανισοτήτων, διερευνάται η εφαρμογή της κοινωνικής διαπραγμάτευσης στο πρόβλημα της ευημερίας, υιοθετώντας το «win-win-win parakonstantinidis model», εισάγοντας τον Επιδιαιτητή Παίκτη στο παίγνιο της τοπικής ανάπτυξης. Τα βασικά στοιχεία της Τοπικής Ανάπτυξης είναι τα Οικονομικά της Ευημερίας και η Περιφερειακή Επιστήμη. Στο παρόν, ο συνδυασμός αυτών των δύο επιστημών διερευνά την αλληλεπίδραση της Πολιτικής Οικονομίας και της Θεωρίας Παιγνίων με το περίπλοκο σύστημα μιας χωρικής οντότητας. Συγκεκριμένα, η παρούσα μελέτη επικεντρώνεται στη διαπραγματευτική διαδικασία, ως πρόταση δημιουργίας κοινωνικού κεφαλαίου στον τομέα χωρικής οικονομικής ευημερίας.

Σκοπός αυτής της μελέτης είναι να επιδείξει, ότι η κοινωνική διαπραγμάτευση μπορεί να οδηγήσει στην οικονομική και περιφερειακή ανάπτυξη. Σύμφωνα με αυτό,

διερευνάται το χάσμα μεταξύ ανάπτυξης και υπανάπτυξης στην Κοινότητα, όπου και αναγνωρίζεται ως πραγματικό και ανεπίλυτο στη βιβλιογραφία της Περιφερειακής Επιστήμης. Το κενό μπορεί να διορθωθεί μέσω της διαδικασίας Κοινωνικής Διαπραγμάτευσης ως λύση στο πρόβλημα της χωρικής ευημερίας. Οι παίκτες του παιχνιδιού μπορούν να προβούν στις συλλογικές εκείνες εκτιμήσεις, που διορθώνουν τις περιφερειακές ανισότητες, επιλέγοντας τις κατάλληλες στρατηγικές / αποφάσεις για την Κοινότητα. Το βασικό ερώτημα είναι : ποιο είναι αυτό το στοιχείο, που καθιστά τη διαδικασία της Κοινωνικής Διαπραγμάτευσης, ως την ενδεδειγμένη λύση στο πρόβλημα της κοινωνικής ευημερίας (ή περιφερειακό πρόβλημα) και ως τέτοια πρέπει να θεωρείται. Ως μεθοδολογία προτείνεται το μοντέλο της Θεωρίας Διαμεσολάβησης (“Mediation Theory”) ανάμεσα σε δύο άλλες διαδικασίες : (1) τη διαδικασία «Κύριου – Αντιπροσώπου» (“Principal – Agent”), με ισχυρή τη θέση του Κυρίου και, (2) τη θέση ηγέτη / ηγεσίας μιας κοινότητας και απλού μέλους της ίδιας κοινότητας (“Leader – Member Exchange” – LMX), με ισχυρή τη θέση του Ηγέτη. Σε μια προσπάθεια να απαντηθεί το ερώτημα σχετικά με το γιατί η τοπική ευημερία δεν ισοκατανέμεται χωρικά, θεωρούμε την Κοινωνική Διαπραγμάτευση ως το όριο της παρέμβασης. Τα ευρήματα της έρευνας παρουσιάζουν τη δημιουργία ενός κοινωνικού παράγοντα στη διαδικασία διαπραγμάτευσης, ο οποίος εισάγει τη δημιουργία του κοινωνικού κεφαλαίου, που οδηγεί στην κοινωνική ευημερία και αυτό το σημείο αποτελεί και την πρωτοτυπία της μελέτης.

1. Εισαγωγή

Η παρούσα μελέτη υπό τον περιγραφικό τίτλο «Περιφερειακή Ανάπτυξη με Κοινωνική Διαπραγμάτευση» μελετά τη διαδικασία της Διαπραγμάτευσης ως μεθοδολογία παραγωγής κοινωνικού κεφαλαίου σε ένα γεωγραφικό χώρο στα πεδία της Οικονομικής της Ευημερίας και της Περιφερειακής Επιστήμης. Η μελέτη εξετάζει την παραγωγή κοινωνικής ευημερίας χωρικά : (α) σε τοπικές – περιφερειακές οικονομίες διπολικής κατανομής πόρων και ισχύος, (β) με τη διαδικασία της Διαπραγμάτευσης ως πρόταση Τοπικής Ανάπτυξης, (γ) δοθείσης της μεθοδολογίας win–win–win parakonstantinidis model (δ) και την εισαγωγή της Κοινότητας ως Επιδιαιτητή – Ηγέτη – Κύριο Παίκτη στο παιχνίδι της ευαισθητοποιημένης τοπικής κοινωνίας για την παραγωγή τοπικού κοινωνικού κεφαλαίου. Εδώ ως ευαισθητοποιημένη λογίζεται η Κοινότητα, που διέπεται από ένα κοινό σύστημα αξιών για τους ανθρώπους που την αποτελούν.

2. Σκοπός

Σκοπός της παρούσας μελέτης είναι να αποδειχθεί, ότι : (α) η Δημόσια Επιλογή ως πεδίο της Οικονομικής της Ευημερίας και η Περιφερειακή Επιστήμη αδυνατούν να οδηγήσουν κατά μόνας στην Τοπική Ανάπτυξη. Και (β) το ρόλο αυτό αναλαμβάνει να

διεκπεραιώσει διαμεσολαβητικά η διαδικασία της Διαπραγμάτευσης μέσα από τη μεθοδολογία win-win-win parakonstantinidis model και την εισαγωγή του Επιδιαιτητή – Ηγέτη – Κύριου Παίκτη (η Κοινότητα) στο παίγνιο παραγωγής τοπικής κοινωνικής ευημερίας.

Ειδικότερα, διερευνάται το κενό μεταξύ ανάπτυξης και υπανάπτυξης στην τοπική κοινωνία με βάση την ανισοβαρή συμπεριφορά του χωρικού δίπολου, που το ίδιο εντοπίζεται ως υπαρκτό στη βιβλιογραφία της Περιφερειακής Επιστήμης και μπορεί να διορθωθεί – θεραπευθεί με τη διαδικασία της διαπραγμάτευσης και να δοθεί λύση στο πρόβλημα της τοπικής κοινωνικής ευημερίας. Η αναγκαιότητα πλήρωσης του ως άνω κενού απορρέει από το γεγονός, ότι το ίδιο συντηρεί τις περιφερειακές ανισότητες με ένταση αυτοτροφοδοτούμενης εσωστρέφειας, δημιουργεί σχέση εξάρτησης και λειτουργεί ως ενδείκτης της άνισης κατανομής των πόρων και της ισχύος ανάμεσα σε δύο χωρικές οντότητες. Το κενό αυτό ερμηνεύεται ως εξής : (1) οι παίκτες του παιγνίου διαπραγμάτευσης ή οι ψηφοφόροι των εκλογών δεν λαμβάνουν τις συλλογικές εκείνες αποφάσεις, που εξαλείφουν τις περιφερειακές ανισότητες χωρίς την αξιοποίηση του Επιδιαιτητή – Ηγέτη – Κύριου Παίκτη, επιλέγοντας αντίστοιχα (2) στρατηγικές ή πολιτικούς, που θα προβούν στις ανάλογες ευαισθητοποιημένες εκτιμήσεις / επιλογές για την τοπική κοινωνία. Εδώ ο Επιδιαιτητής – Ηγέτης – Κύριος Παίκτης λειτουργεί ως τρίτος πόλος διαπραγμάτευσης ανάμεσα στους δύο, ως παράγοντας εξισορρόπησης των αντίρροπων δυνάμεων στην πλήρωση του κενού ανάμεσα στα (1) και (2) και επιπλέον ως διαμεσολαβητής ισοκατανομής των μεριδίων της τοπικής ευημερίας.

3. Προβληματική και Ερευνητικές Υποθέσεις (Αντίθεση)

Στις ερευνητικές υποθέσεις της παρούσας μελέτης αποδίδονται τα ερωτήματα, που προκύπτουν :

α) σχετικά με το γιατί η Δημόσια Επιλογή αδυνατεί κατά μόνας να δώσει λύση στο πρόβλημα των περιφερειακών ανισοτήτων και να οδηγήσει στην τοπική κοινωνική ευημερία.

Η Θεωρία της Δημόσιας Επιλογής προτείνεται μέσα από τη βιβλιογραφία, ως μέθοδος επίλυσης του Περιφερειακού Προβλήματος, που είναι πρόβλημα χωρικών ανισοτήτων, μέσω της λήψης συλλογικών αποφάσεων εκτός αγοράς (δηλαδή, με προτιμήσεις, ψήφους, εκτιμήσεις), ο συνδυασμός των οποίων μπορεί να οδηγήσει στην κοινωνική ευημερία.

Το πρόβλημα της Θεωρίας της Δημόσιας Επιλογής είναι : πώς μπορεί μια ομάδα ατόμων να επιλέξει τη συλλογική απόφαση εκείνη, που θα διακριθεί, μέσα από μια σειρά συγκεκριμένων (σετ) επιλογών και θα οδηγήσει στην Τοπική Ανάπτυξη, όταν υπάρχει ανάγκη ικανοποίησης των ατομικών – ιδιωτικών αναγκών, υστεροβουλία, προσοδοθηρία, γραφειοκρατικό σύστημα εκλογών, νομοθετικά σώματα και

συμπεριφορά των ψηφοφόρων, που μπορεί να μην συμπίπτουν ή τέμνονται με την κοινωνική ευημερία, που είναι προϋπόθεση της Τοπικής Ανάπτυξης ; Ταυτόχρονα, θα πρέπει αυτή η επιλογή να μην υπόκειται στα χαρακτηριστικά της δικτατορίας (να έχει ληφθεί οικειοθελώς από τα υποκείμενα).

Η αστοχία της Θεωρίας της Δημόσιας Επιλογής συνοψίζεται στο γεγονός, ότι η ίδια προσπαθεί να ερμηνεύσει την αποτυχία της συλλογικής – δημόσιας κοινωνικής ευημερίας, χρησιμοποιώντας εργαλεία προσδιορισμού του ατομικού – ιδιωτικού συμφέροντος. Αυτό από μόνο του, ως γεγονός, ενέχει εσωτερική αντίφαση και δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί μεθοδολογικά για τη χωρική ανάπτυξη των τόπων. Οι θεωρητικοί του Κινήματος, παρασυρόμενοι από την εμφάνιση του φιλελεύθερου ρεύματος, που διείσδυσε στην κοινωνία, την οικονομία και την πολιτική, θεώρησαν, ότι μπορούν να δανειστούν εργαλεία της Ιδιωτικής (Αγοραίας) Οικονομίας, ώστε να ερμηνεύσουν τη Δημόσια (Κοινωνική) Οικονομία. Αυτά τα δύο, όμως, διακρίνονται από αντικρουόμενα συμφέροντα και ως προς το σκοπό και ως προς τα μέσα επίτευξής τους. Η πρώτη ερμηνεύει τη μεγεθυντική πορεία του ατομικού κέρδους και των ατομικών υποθέσεων, που είναι αδιάφορα του συλλογικού καλού και η δεύτερη ερμηνεύει την πορεία της συλλογικής ωφέλειας και των δημόσιων υποθέσεων, των οποίων η προϋπόθεση και ο αυτοσκοπός είναι η ανάπτυξη της κοινωνικής ευημερίας.

β) σχετικά με το γιατί συναντάται στην Περιφερειακή Επιστήμη η διπολική κατανομή των πόρων και της ισχύος χωρικά. Γιατί υπάρχουν διπολικά μοντέλα ανάπτυξης – υπανάπτυξης ; Υπάρχει συσχέτιση μεταξύ των peer-pressure χωρικών δυνάμεων και κατανομής της ισχύος στα διπολικά συστήματα αυτά ; Υπάρχει ανάπτυξη ή συσσώρευση ; Υπάρχει περιφερειακή ανάπτυξη ή μεγέθυνση του συστήματος της αγοράς ;

Η αστοχία της Περιφερειακής Επιστήμης απορρέει από τα κλασικά Οικονομικά, σύμφωνα με τα οποία λαμβάνεται ως δεδομένο, ότι η μεγέθυνση και η συσσώρευση δεν ταυτίζονται με την ανάπτυξη, αντίθετα, πολλές φορές αντικρούονται και απωθούνται προς εκ διαμέτρου αντίθετες κατευθύνσεις, εμποδίζοντας την κατά Pareto ωφέλεια και αποτελεσματικότητα των ατόμων. Άρα, δεν μπορεί να οδηγήσει στην καθολική και ισόρροπη χωρική ευημερία, αφού το ίδιο σημείο που παράγει ανάπτυξη σε έναν τόπο, μπορεί ταυτόχρονα να δημιουργεί υπανάπτυξη σε κάποιο άλλο (οικονομικό και περιφερειακό πρόβλημα).

Σε αυτό το σημείο, δημιουργείται μια θεμελιώδης σύγκρουση μεταξύ της Δημόσιας Επιλογής και της Περιφερειακής Επιστήμης, προερχόμενη από τα ως άνω άκρα – διλήμματα. Ωστόσο, η ισορροπία μεταξύ των δύο πεδίων είναι καθοριστική για την πρόωθηση της ευημερίας της Κοινότητας (τοπική ανάπτυξη).

γ) σχετικά με το τί είναι αυτό, που καθιστά τη διαδικασία της Διαπραγμάτευσης ως την ενδεικνυόμενη λύση του προβλήματος της τοπικής κοινωνικής ευημερίας του

χώρου και ως άνωθι θα πρέπει να αντιμετωπίζεται• και πώς το win-win-win parakonstantinidis model προτείνεται ως η μοναδική μέθοδος Διαπραγμάτευσης, που οδηγεί στην Τοπική Ανάπτυξη με την προσθήκη του Επιδιαιτητή – Ηγέτη – Κύριου Παίκτη, που δίνει τη λύση στο πρόβλημα των περιφερειακών ανισοτήτων. Η Θεωρία της Διαπραγμάτευσης προτείνεται μέσα από τη βιβλιογραφία, ως μέθοδος επίλυσης του Περιφερειακού Προβλήματος, που είναι πρόβλημα χωρικών ανισοτήτων, μέσω της Θεωρίας Παιγνίων : υπάρχει αυτό το σημείο (δηλαδή, εκεί, που γίνεται μέγιστη οριακά η ωφέλεια) στη διαδικασία της διαπραγμάτευσης μεταξύ των παικτών (πολίτες, τοπική κοινωνία, πολιτικοί, θεσμοί, οργανισμοί εμπορίου), που μπορεί να οδηγήσει σε θετικό κλείσιμο της συμφωνίας για όλες τις πλευρές και να οδηγήσει στην Τοπική Ανάπτυξη. Το πρόβλημα της Θεωρίας της Διαπραγμάτευσης είναι το ποιο είναι αυτό το σημείο, που η ωφέλεια γίνεται οριακά μέγιστη για τους παίκτες, ώστε να κερδίσουν στη συμφωνία όλοι οι συμμετέχοντες στο παίγνιο (και με στιγμιαία αντανάκλαστικά : δεν θα το μετανιώσουν αργότερα = ορθολογισμός), τη στιγμή, που μεταξύ αυτών είναι πολίτες που έχουν μερική αποκάλυψη των πληροφοριών, τοπικές κυβερνήσεις, που κατευθύνονται από άλλους ευνοιοκρατικούς παράγοντες και πολυεθνικές εταιρείες με σκοπό το οικονομικό κέρδος (συσσώρευση πόρων και ισχύος), που συχνά δεν συμβαδίζει με τη χωρική κοινωνική ευημερία (ανάπτυξη). Η αδυναμία στη διαδικασία της Διαπραγμάτευσης εντοπίζεται στα συστατικά στοιχεία της, όπου έρχονται σε αντίθεση με την κοινωνική ευημερία. Κι αυτό, διότι, το όφελος ενός τόπου είναι το κοινωνικό κεφάλαιο και η κοινωνική υπεραξία ενώ ο σκοπός μιας πολυεθνικής εταιρείας ή του συστήματος της αγοράς γενικότερα είναι η μεγιστοποίηση του οικονομικού κεφαλαίου (= ανταγωνιστικά και αντίθετα μεταξύ τους). Δηλαδή,

- ♣ Θα πρέπει να υπάρχουν δύο παίκτες (τόπος Α, σύστημα αγοράς ή πολυεθνική εταιρεία), διατεθειμένοι να διαπραγματευθούν (συχνά δεν υπάρχει διάθεση διαπραγμάτευσης των εμπορικών οντοτήτων να διαπραγματευθούν με μια τοπική κοινωνία το κέρδος τους ή αδιαφορία των εμπορικών οντοτήτων για τη θέση τους στην τοπική κοινωνία).
- ♣ Τα συμφέροντά τους να είναι αντίπαλα, καθώς και οι προσδοκίες τους σχετικά με αυτά (κοινωνικό κεφάλαιο ≠ οικονομικό κεφάλαιο). Εργαλειακός ορθολογισμός.
- ♣ Θα πρέπει τα στρατηγικά σχέδια, που θα αναπτύξουν, να κινούνται προς τις στρατηγικές νίκης του ενός επί του άλλου, αντίπαλες μεταξύ τους, με ορθολογική συμπεριφορά (συλλογικό καλό ≠ εμπορικός ανταγωνισμός), κατά το πρότυπο peer-pressure.
- ♣ Να υπάρχει πλήρης αποκάλυψη της πληροφορίας από τον έναν παίκτη προς τον άλλο για την πορεία της διαπραγμάτευσης (οι κινήσεις για το οικονομικό κέρδος δεν συμφέρει να αποκαλύπτονται στον αντίπαλο, εδώ : η τοπική κοινωνία. Πρότυπο

double-blind peer-pressure, οι παίκτες διαπραγματεύονται σαν να έχουν πλήρη αποκάλυψη πληροφοριών).

♣ Η αντίδραση του ενός στη δράση του άλλου να ενέχει τη φυσική ντροπή (οι πολίτες των τόπων έχουν φυσικές ροπές, π.χ. φυσική συστολή στη βλάβη του συνανθρώπου – συμπαίκτη $\neq$ κέρδος αγοράς δεν δρα με χαρακτηριστικά ανθρώπων, επιδιώκει τη βελτιστοποίηση της προσωπικής του θέσης με ταυτόχρονη χειροτέρευση της θέσης του αντιπάλου).

♣ Να διαθέτουν ίσα μερίδια στη διαπραγματευτική πίτα (ο πλούτος των τόπων συχνά $<$ του πλούτου της αγοράς ή των πολυεθνικών, μη συνεργατικά μερίδια zero-sum).

♣ Να επιθυμούν πολύ τη νίκη, οπότε να επιδείξουν τον ανάλογο βαθμό αδιαφορίας ή αποστροφής στο φόβο αποτυχίας, με τον αντίστοιχο κίνδυνο, την ανάλογη ικανοποίηση και την ανάλογη αξιοκρατία (οι πολίτες των τόπων συχνά φοβούνται να διαπραγματευθούν τους κανόνες του συστήματος της αγοράς $\neq$ το οικονομικό κέρδος των πολυεθνικών δεν επιτυγχάνεται πάντα αξιοκρατικά).

♣ Να είναι διατεθειμένοι να θυσιάσουν κάτι κατώτερο, για να κερδίσουν κάτι καλύτερο (η συλλογική κοινωνική ευημερία δεν πρέπει να θυσιάζεται για την επιχειρηματική κερδοφορία, αλλά το αντίστροφο ή/και το ίδιο).

♣ Και να εγγυηθούν, ότι αν κερδίσει ο αντίπαλος, θα του δώσουν ό,τι αυτός αξίζει, ώστε να αυξήσουν την εκτίμησή του προς τους ίδιους (δεν υπάρχει βεβαιότητα από το σύστημα αγοράς ή τις πολυεθνικές εταιρείες προς έναν τόπο, μη αξιόπιστη υπόσχεση).

Άρα, η διαδικασία της Διαπραγμάτευσης (όπως η Δημόσια Επιλογή και η Περιφερειακή Επιστήμη) δεν αρκεί κατά μόνας, ώστε να οδηγήσει στην Τοπική Ανάπτυξη, αλλά απαιτείται η μέθοδος win-win-win parakonstantinidis model ως παίγνιο της ευαισθητοποιημένης τοπικής κοινωνίας. Κι αυτό, διότι (1) στο p-model :

• Υπάρχουν τρεις παίκτες (Α-άνθρωποι, Β-σύστημα αγοράς, C-τοπική κοινωνία ή περιφέρεια), που, όμως, χάρη στην ευαισθητοποίηση του παίκτη Α-άνθρωποι, είναι διατεθειμένοι να διαπραγματευθούν.

• Τα συμφέροντά τους δεν είναι αντίπαλα, καθώς και οι προσδοκίες τους συμπίπτουν με αυτά, στο γεγονός, ότι όλοι μπορούν να ωφεληθούν (αφού όταν αυξάνεται το κοινωνικό κεφάλαιο, αυξάνεται και το οικονομικό κεφάλαιο, με παρέμβαση της Κοινότητας), τη στιγμή, που και τα δύο ενδυναμώνονται ταυτόχρονα, αφού παρεμβαίνει το στοιχείο της συμμετοχικότητας, όταν όλοι νιώθουν, ότι συμμετέχουν ισότιμα.

• Δεν απαιτείται τα στρατηγικά σχέδιά τους, που θα αναπτυχθούν, να κινούνται προς τις στρατηγικές νίκης του ενός επί του άλλου, αντίπαλες μεταξύ τους, αφού δεν απαιτείται ορθολογική συμπεριφορά (συλλογικό καλό $\neq$ ανταγωνισμός), εφόσον παρεμβαίνει η ευαισθητοποίηση του τρίτου win (Κοινότητα ως Επιδιαιτητής – Ηγέτης – Κύριος) και όλοι κερδίζουν ισότιμα από το θετικό κλείσιμο της συμφωνίας.

- Η ευαισθητοποίηση επιτρέπει την πλήρη αποκάλυψη της πληροφορίας από τον έναν παίκτη προς τους άλλους για την πορεία της διαπραγμάτευσης (αφού όλοι γνωρίζουν, ότι θα κερδίσουν, οι κινήσεις για το οικονομικό κέρδος συμφέρει τους παίκτες να αποκαλύπτονται στους συμπαίκτες και όχι αντιπάλους, εδώ η τοπική κοινωνία ως χωρική οντότητα).
- Η αντίδραση του ενός στη δράση του άλλου ενέχει τη φυσική ντροπή (οι πολίτες των τόπων έχουν φυσικές ροπές, π.χ. φυσική συστολή στη βλάβη του συνανθρώπου – συμπαίκτη ≠ κέρδος αγοράς δεν δρα με χαρακτηριστικά ανθρώπων, αλλά δρουν οι ηγέτες της, υποκινούμενοι από την ευαισθητοποίησή τους, εδώ η Κοινότητα ως χωρική οντότητα). Απορρέει από το ενιαίο σύστημα αξιών.
- Διαθέτουν ίσα μερίδια στη διαπραγματευτική πίτα (ο πλούτος της αγοράς δεν χρειάζεται να υπερτερεί του πλούτου των τόπων, αφού η διαμεσολάβηση της Κοινότητας μετριάζει το δίπολο της ανισότητας και επιτρέπει να αυξάνονται και τα τρία όσο αξιοποιούνται ευαισθητοποιημένα).
- Επιθυμούν πολύ τη νίκη, αφού γνωρίζουν, ότι θα κερδίζουν, οπότε δεν χρειάζεται να επιδείξουν τον ανάλογο βαθμό αδιαφορίας ή αποστροφής στο φόβο αποτυχίας, με τον ανάλογο κίνδυνο, την ανάλογη ικανοποίηση και την ανάλογη αξιοκρατία (οι πολίτες των τόπων δεν θα πρέπει να φοβούνται να διαπραγματευθούν τους κανόνες του συστήματος της αγοράς / το οικονομικό κέρδος των φορέων εδώ επιτυγχάνεται αξιοκρατικά με την αξιοποίηση του win-win-win στην τοπική ανάπτυξη).
- Δεν είναι απαραίτητο να είναι διατεθειμένοι να θυσιάσουν κάτι κατώτερο, για να κερδίσουν κάτι καλύτερο (η συλλογική κοινωνική ευημερία δεν χρειάζεται να θυσιάζεται για την επιχειρηματική κερδοφορία ούτε το αντίστροφο, όλοι κερδίζουν).
- Υπάρχει βεβαιότητα νίκης για όλους τους παίκτες, οπότε υπάρχει εγγύηση, ότι όλοι θα λάβουν αυτό, που τους αξίζει και, συνεπώς, αυξημένη εκτίμηση του ενός προς τον άλλο χάρη στην ευαισθητοποίηση των παικτών : διαπραγματευτική αξιοπιστία.
- Τέλος, όλα τα παραπάνω ανακατευθύνουν τη φυσιογνωμία της δημόσιας επιλογής, προς μια συλλογική κοινωνική απόφαση, που μπορεί να ληφθεί υπό τις ως άνω προϋποθέσεις.

Και (2) όταν το win-win-win parakonstantinidis model τείνει στον Επιδιαιτητή – Ηγέτη – Κύριο Παίκτη : Η Δημόσια Επιλογή, η Περιφερειακή Επιστήμη και η Διαπραγμάτευση διακρίνονται από ένα κενό ανάμεσά τους, το οποίο δεν επιτρέπει να συνενωθούν και να οδηγήσουν στην Τοπική Ανάπτυξη. Αυτό το κενό πληροί ο Επιδιαιτητής – Ηγέτης – Κύριος Παίκτης (χαρακτηριστικό στοιχείο της Κοινότητας και συστατικό μέρος της Κοινωνικής Διαπραγμάτευσης). Ο οποίος είναι η συγκολλητική ουσία, ο διαμεσολαβητής παίκτης και γι' αυτό μπορεί να παρέμβει στη διαδικασία της Διαπραγμάτευσης, κάνοντας την ευαισθητοποιημένη εκείνη Δημόσια Επιλογή, που τείνει προς τη μεγιστοποίηση της συλλογικής ωφέλειας – χωρικής

κοινωνικής ευημερίας και 'κλειδώνει' τη συμφωνία στο σημείο της Τοπικής Ανάπτυξης κατά win-win-win parakonstantinidis model και ως έτσι πρέπει να θεωρείται.

4. **Μεθοδολογία** **(Θέση)**

Κατά τη διάρκεια της διαδικασίας διαπραγμάτευσης, υπάρχει μόνο ένα σημείο χρησιμότητας, στο οποίο εμπλέκονται όλα τα (3) μέρη, σύμφωνα με τις προσδοκίες τους, ταυτόχρονα (όχι τα δύο εκ των τριών και σε διαφορετικές χρονικές στιγμές) : σε αυτό το σημείο, η συνολική χρησιμότητα για όλα τα εμπλεκόμενα μέρη γίνεται μέγιστη. Αυτή είναι η διαδικασία ευαισθητοποίησης (συμπεριφορική ανάλυση), που παρέχει στους προγραμματιστές της τοπικής ανάπτυξης ένα νέο μεθοδολογικό εργαλείο : το μοντέλο της Κοινότητας ως Επιδιαιτητή – Ηγέτη – Κύριο παίκτη, που λειαίνει τις γωνίες της σύγκρουσης σε τοπικό τουλάχιστον επίπεδο. Η διαδικασία ευαισθητοποίησης θα πρέπει να αντιμετωπιστεί, ως μια συνεχής διαδικασία προς την κατεύθυνση του ορίου της απόλυτης συνεργασίας μεταξύ των ανθρώπων στην Κοινότητα. Στην περίπτωση αυτή, το όριο της διαδικασίας ευαισθητοποίησης συμπίπτει με το όριο της διαδικασίας τοπικής ανάπτυξης και το όριο της σύγκλισης ισχύος. Το ως άνω (όριο) της συμφωνίας στην Περιφερειακή Ανάπτυξη είναι η τοπικότητα ως το αντίβαρο της παγκοσμιοποίησης, που αμβλύνει τις χωρικές ανισότητες, ανακατανέμει τον πλούτο και ισοκατανέμει την κοινωνική υπεραξία, κεφαλαιοποιώντας τη ως χωρική κοινωνική ευημερία. Με άλλα λόγια, εδώ ως όριο παρέμβασης στο περιφερειακό πρόβλημα τοποθετείται η Κοινωνική Διαπραγμάτευση.

Ειδικότερα προτιμάται η τοπική κοινωνία (Κοινότητα) διότι : αποτελεί μια υπάρχουσα χωρική οντότητα, είναι πραγματική και δεν απαιτείται να εφευρεθεί. Επιπλέον, αντιτίθεται σε ένα πραγματικό γεγονός, την παγκοσμιοποίηση, η οποία είναι κυρίως υπεύθυνη για τις περιφερειακές ανισότητες (συσσώρευση). Ως εκ τούτου, η Κοινότητα είναι το κατεξοχήν αντίθετο με τη συσσώρευση επιχείρημα. Και χάρη στο ενιαίο σύστημα αξιών από το οποίο πλαισιώνεται, παρέχει μεγαλύτερη ελαστικότητα πρόσβασης σε νέους κανόνες και αναδεικνύει τη μοναδικότητα κάθε τόπου, χωρίς να απορρίπτει το υπάρχον σύστημα της αγοράς, μέσα στο οποίο ζουν οι πολίτες. Σε αυτό το σημείο, η Κοινότητα θεωρείται δείκτης ευαισθητοποίησης στο παίγνιο τοπικής ανάπτυξης.

Έτσι, αντιστρέφουμε την ψήφο (voting) σε διαπραγμάτευση (bargaining), εισάγοντας ένα νέο, τρίτο παίκτη στο χωρικό παίγνιο, σύμφωνα με το win-win-win parakonstantinidis model και με αναβαθμισμένο ρόλο. Με την αντιστροφή επιτυγχάνεται :

- a) ευαισθητοποιημένα δημόσια επιλογή,
- b) εταιρική συνείδηση για παραγωγή κοινωνικής υπεραξίας με επιδιαιτησία,

c) ευαισθητοποιημένη τοπική κοινωνία με κοινό σύστημα αξιών,
d) ισοβαρής κατανομή περιφερειακών πόρων,
e) κοινωνική ευημερία με κοινωνική διαπραγμάτευση επιδιαιτησίας.
Η μεταβλητή του Επιδιαιτητή μπορεί να είναι οτιδήποτε, ως η συγκολλητική ουσία (οριακή marginal ιδιότητα), που συγκρατεί (το ρήμα ενέχει διαδικασία διαπραγμάτευσης) τα πάντα (παίκτες) και δεν καταρρέουν (θετικό κλείσιμο συμφωνίας κατά P-A και LMX), ακόμη και αν αυτά οδηγούνται σε ακρότητες (δηλαδή, είναι το μέσο, κατά την αριστοτελική μεσότητα). Στην πράξη συναντάται από την καθημερινή ζωή (διαπροσωπικές σχέσεις), έως τη Διοίκηση Δημόσιων και Ιδιωτικών Οργανισμών, στην Τοπική και Περιφερειακή Ανάπτυξη, στα συμπεριφορικά Οικονομικά, την Οικονομική Ευημερία, στην Κοινωνιολογία, τις Διεθνείς Σχέσεις κ.α. Συμπερασματικά, το μοντέλο είναι διάφορο της αδυναμίας κοινωνικής επιλογής ή της δικτατορίας του Arrow (λόγω της διαμεσολάβησης), της διπολικής συσσώρευσης πόρων και ισχύος χωρικά και της ισορροπίας του Nash, ως ένας επιπλέον παίκτης στη διαπραγμάτευση μεταξύ των δύο.

5. Πρωτοτυπία Μεθοδολογίας και Συμπεράσματα (Σύνθεση)
Από την παρούσα μελέτη προκύπτει η δημιουργία ενός κοινωνικού παίκτη στη διαδικασία της διαπραγμάτευσης, όπου εισάγει την παραγωγή κοινωνικού κεφαλαίου, οδηγώντας στη χωρική κοινωνική ευημερία και αυτό το σημείο αποτελεί και την πρωτοτυπία της.
Η ως άνω πρωτοτυπία βρίσκεται στην πλαisiώση του Επιδιαιτητή – Ηγέτη – Κύριου Παίκτη, που επιλύει το πρόβλημα της τοπικής κοινωνικής ευημερίας. Η πρόταση του να αποδειχθεί, ότι η λύση του προβλήματος της τοπικής κοινωνικής ευημερίας κατά A – B – Community = Overall Agent είναι πρωτότυπη και εντοπίζει το βιβλιογραφικό κενό στις Θεωρίες της Δημόσιας Επιλογής, της Περιφερειακής Επιστήμης και της Διαπραγμάτευσης (προ win-win-win parakonstantinidis model), σε σχέση με τη συμβολή τους στην Περιφερειακή Ανάπτυξη. Βασικό επιχείρημα της χωρικής επιδιαιτησίας είναι η αμφισβήτηση του χωρικού δίπολου ανάπτυξης – υπανάπτυξης μεταξύ δύο περιφερειακών οντοτήτων, με την προσθήκη τρίτου παίκτη ως βασικού και εξισορροπιστή στη διαδικασία με ισχυρή τη θέση του. Η σημασία του παρόντος εντοπίζεται στο γεγονός, ότι ο Επιδιαιτητής – Ηγέτης – Κύριος Παίκτης, ως προτεινόμενη λύση του προβλήματος της χωρικής κοινωνικής ευημερίας, πρέπει να παρεμβαίνει κατά τις διαδικασίες της Δημόσιας Επιλογής και της Διαπραγμάτευσης, γιατί οδηγεί στην εξάλειψη των περιφερειακών ανισοτήτων και ως τέτοια πρέπει να αντιμετωπίζεται. Δηλαδή, όταν οι παίκτες της Διαπραγμάτευσης στην Περιφερειακή Ανάπτυξη επιλέγουν να λαμβάνουν Δημόσιες Επιλογές και στρατηγικές αποφάσεις με βάση ένα ενιαίο σύστημα αξιών τους (Κοινότητα ως Επιδιαιτητής – Ηγέτης – Κύριος Παίκτης),

τότε η άνιση κατανομή των πόρων και της ισχύος (περιφερειακό πρόβλημα) τείνει να αμβλύνεται οριακά προς το win-win-win papakonstantinidis model. Σε μια συμπεριφορική προσέγγιση, οι παραπάνω τρεις (3) παίκτες δεν εισέρχονται στο παίγνιο με τα ίδια μερίδια ούτε είναι αλτρουιστές προς τους συμπαίκτες τους. Αντίθετα, καταλήγουν στην ιδανική περίπτωση (εδώ η κοινωνία αγγέλων είναι μια υποθετική κατάσταση, που ποτέ δεν επέρχεται, λόγω του ορίου στο οποίο κινούνται οι παίκτες) από την ανταλλαγή peer-pressure δυνάμεων ανάμεσά τους. Η διαφορά έγκειται στο εξής : όταν ο μέσος παράγοντας παρεμβαίνει ως σαφής τρίτος στη διαδικασία διαπραγμάτευσης μεταξύ των δύο, οι παρορμήσεις, που θα αναπτυχθούν μεταξύ των παικτών είναι πλέον πιο πιθανό να αποκτήσουν μια δυναμική και αρμονική ισορροπία, που οδηγεί σε ευαισθητοποιημένες και πιο δίκαιες λύσεις. Η Κοινότητα αναπτύσσει έναν τρισδιάστατο ρόλο: (α) ως ισότιμος τρίτος παράγοντας, (β) ως διαμεσολαβητής και (γ) ως επικεφαλής – πρωταγωνιστής (πρώτος μεταξύ ίσων). Εάν η Κοινότητα δεν παρέμβει με τον τρισδιάστατο αυτό ρόλο, τότε πρόκειται απλώς για έναν επιπλέον παίκτη στην ισορροπία του Nash ή έναν δικτάτορα σύμφωνα με την αδύνατη κοινωνική επιλογή του Arrow. Οπότε, γίνεται φανερό, ότι το μέσο win, ο Επιδιαιτητής – Ηγέτης – Κύριος Παίκτης, ως η Κοινότητα, θα πρέπει να είναι το αντικείμενο της γενικότερης έρευνας, αλλά και της παραγωγής πολιτικής, είτε πρόκειται για γειτονιά είτε για χωριό είτε για την πρωτεύουσα είτε για μια περιφέρεια είτε για κράτη ή ομοσπονδίες κρατών.

*Papakonstantinidis, L., Barbarousi, C., (2018), "A Social Welfare Economics Proposal Through Bargaining Theory: a Win-Win-Win Papakonstantinidis Model Approach Inserting Overall Arbitrator Player to the Local Development Game", International Journal of Innovation and Economic Development, Volume 3, Issue 6, p. 55-60
CrossRef

**Το παρόν έλαβε την τιμητική διάκριση Quality Recognition Award of International Journal of Innovation and Economic Development, Volume 3, Issue 6, February, 2018